

יש תנאים הסוברים שדם מעשר ודם פסח דינם בשפיכה ולא בזריקה, וההבדל בין שפיכה לזריקה הוא בכך שזריקה נעשית מרחוק, שזורק הכהן מרחוק, מהכלי למזבח. ושפיכה היא מקרוב ובנחת, שעומד הכהן על היסוד, ומקרב את הכלי לכותל המזבח, ושופך.

אמר רב חסדא: רבי יוסי הגלילי היא. דתניא: רבי יוסי הגלילי אומר: נאמר בבכור "את דמם תזרק... ואת חלבם תקטיר" ודייקין: "חלבו" לא נאמר אלא "חלבם". "דמו" לא נאמר אלא "דמם". ולמה כתב בלשון רבים? אלא לימד על בכור ומעשר ופסח שטעונין מתן דמים ואימורים לגבי מזבח! שלא נתפרש במעשר ופסח דין מתן הדם והקטרת אימורים. ומדיליף להו מבכור, דינם בזריקה כבכור [והתנאים דסבירא להו דמעשר ופסח בשפיכה למדים מקרא אחרינא את דין מתן הדמים בהם].

תו הוינן בה: מתן דמים כנגד היסוד האמור במשנתנו בבכור ומעשר ופסח, מנא לן? ומשנינן: אמר רבי אלעזר: אתיא בגזירה

טעון מתנה אחת בקיר המזבח, ¹¹ ובלבד שיתן כנגד היסוד, באותן צדדים שיש תחתם יסוד, ולמעט מזרח ודרום.

שינה הכתוב באכילתן של קרבנות אלו אף על פי שהשוה אותם למתן דמים:

הבכור נאכל לכהנים. והמעשר לכל אדם. ונאכלין בכל העיר, בכל מאכל. לשני ימים ולילה אחד.

הפסח אינו נאכל אלא בלילה הראשון של פסח. ואינו נאכל אלא עד הצות. ¹² ואינו נאכל אלא למנויו, לאלה שנמנו בדמי לקיחתו. ואינו נאכל אלא צלי [ראה רש"ש למה נשמט שהפסח נאכל בכל העיר].

גמרא:

והוינן בה: מאי מי הוא תנא דמתניתין דסבירא ליה מעשר ופסח בזריקה ולא בשפיכה, שהרי השוה אותם לבכור במתן דמים, ובבכור נאמר "ואת דמם תזרוק"?!

שנתן מתנה אחת בקרן זוית דוקא. וביאר בזבחי אפרים [לעיל נג] שמקור דברי הרמב"ם הוא ממה שנתבאר לקמן בגמרא שלומדים בכור מעולה שטעון יסוד בזריקה, ואם כן לומדים גם כן שטעון מתנה בקרן זוית. אולם לכאורה מלשון רש"י שכתב כאן "כנגד היסוד, במקום שיש יסוד תחתיו, למעוטי מזרח ודרום", משמע שאפשר ליתן בכל מקום ולא רק בזוית, ממה שלא כתב "למעוטי מזרחית דרומית".

12. רש"י כתב "שנמנו בדמי לקיחתו", ודקדק

אתה שורפו" על לילה שאחר שלישי, וכתב הר"י קורקוס [פסולי המוקדשין יט ה] שמכאן המקור לדין זה שנותר אינו נשרף אלא ביום גם לאחר זמנו, שהרי ליל שלישי הוא כבר אחר שחל בו דין שריפה ביום השלישי, ומכל מקום היינו אומרים שאינו נשרף אז. אולם כבר תמהו האחרונים [שער המלך ועוד] שבאמת הוא סוגיא מפורשת ביבמות [ב], שדורשים מ"והנותר" שאפילו שלא בזמנו אינו נשרף אלא ביום.

11. שיטת הרמב"ם [מעשה הקרבנות ה ז]